

ИЗКУШЕНИЕТО НА ТРЪСТ СИКС

Историята е плод на авторовото въображение. Изданието може да съдържа експлицитен език и/или графично описание на сцени на насилие, секс, включително LGBT+, психически и физически тормоз и други действия, които могат да навредят на психичното ви здраве. Ако някое от тези неща събужда у вас притеснения и неприятни чувства, пропуснете това заглавие.

TRYST SIX VENOM

Copyright © 2021 Penelope Douglas

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4700-7

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

Изкушението
на
Тръст Сикс

Превод от английски:
Карина Горанова

 ciela

На Абигейл

„Освен ако не чета домашна работа, не пиша доклад
или не полагам тест, мисля за теб.“

– В. С. Ендрюс, *Secret Whispers*

Плейлиста:

Слушайте тук

(<https://open.spotify.com/playlist/0acz7zqcQ9OzMboHrubaEq>)

“All The Things She Said” на *t.A.T.u.*

“Beautiful is Boring” на *BONES UK*

“Blank Space” на *I Prevail*

“Blood In The Cut” на *K. Flay*

“Bravado” на *Lorde*

“Carry On Wayward Son” на *Kansas*

“Celebrity Skin” на *Hole*

“Cool Girl” на *Tove Lo*

“Crimson and Clover” на *Joan Jett & The Blackhearts*

“Death” на *White Lies*

“Dirty Mind” на *Boy Epic*

“Fall” на *The Bug, Inga Copeland*

“Fuqboi” на *Hey Violet*

“Girls Like Girls” на *Hayley Kiyoko*

“Graveyard” на *Halsey*

“Hatefuck” на *Cruel Youth*

“Head Like a Hole” на *Nine Inch Nails*

“Heart Heart Head” на *Meg Myers*

“Holy” на *Zolita*

“Hypnotic” на *Zella Day*

“I Don’t Wanna Be Me” на *Type O Negative*

“Swish Swish” на *Katy Perry*

“Take Me to the River” на *Kaleida*

“The One I Love” на *Scala & Kolacny Brothers*

Едно

КЛЕЙ

ИСКАШ ЛИ ДА СЕ ОБЗАЛОЖИМ, че майка ми направо ще получи удар?

Сигурна съм, че е след девет. Тя вече би трябвало да си е вкъщи, да изгаря всички калории, които е погълнала през деня, и да завършва пета стъпка от режима си за грижа за кожата, а не в момента да ме чака в магазина за рокли.

Ужасно закъсняла съм.

Във въздуха летят конфети, а аз се навеждам и вземам от кофата още три навити тениски, докато парадната платформа подскача и се люлее под нас.

– Още тениски! – викам на Крисиен, за да зареди с нови.

Тълпата аплодира от двете страни на улицата, а аз скачам от стъпалото и спирам на ръба, докато държа ръка до ухото си.

Хайде. Искам да го чуя!

– Ааа! – чуват се викове на малки момичета.

– Здравсти, Клей! – крещи към мен миниатюрната шестгодишна Манда Кабът, сякаш съм принцеса на „Дисни“.

– Здравсти!

Докато тя ми маха, близначката ѝ Стела вдига ръце и е готова да хваща.

През палмите по протежение на „Августин Авеню“ подухва приятен ветрец, който гали босите ми крака в дънковите шорти, а на уличните лампи отстрани на пътя висят саксии с розови лантани и изпълват въздуха с аромата си.

Типична мека зимна вечер във Флорида.

– Искаме тениска! – вика Стела.

Вдигам ръката си във въздуха, а надписът „ГОЛЯМ“ на бялата ми тениска блести с удебелени сребристи букви.

– Искате ли с надпис „Малък“? – викам аз и се усмихвам.

– Да! – крещят те.

– Тогава искам да го чуя! – отговарям аз и движа краката си в ритъма на танца. – Омега Кай Капа! Хайде!

– Омега Кай Капа! – викат те. – Омега Кай Капа!

– Не ви чувам!

– Омега Кай Капа! – крещят те толкова силно, че млечните им зъби едва не се разклащат.

Боже мой. Толкова са сладки. Надявам се да имам дъщери.

Хвърлям тениски и на двете и продължавам да танцувам на фона на музиката, докато камионът дърпа платформата ни, една от многото в редицата на празника по случай Деня на основателите.

– Ще се видим след няколко години! – казвам им аз. – Бъдете добри и си учете уроците!

– Да, ние взимаме само най-добрите! – вика до мен Ейми Чандлър.

– Бъдете най-добрите! – чувам как Крисиен изчурулика от другата ми страна.

Изсумтявам и се обръщам да взема още тениски. По протежение на тротоарите във въздуха танцуват балони, аз хвърлям още няколко от тениските, а лекото изтръпване в главата ми помага да изиграя ролята си, докато с Крисиен танцуваме в синхрон малката ни хореография в такта на детската песничка „Swish, Swish“.

Другите ни момичета вървят пред платформата или встрани от нея, танцуват заедно с нас на улицата и всеки поглед към нас кара косъмчетата по ръцете ми да настръхват.

¹ Кай Омега (ΧΩ, известно също като ChiO) е женско братство и член на Националната панелинска конференция, организация майка на 26 женски братства. – Б. пр.

Обичам да съм център на вниманието и докато въртя бедра, извивам гръб и люлея тялото си, знам със сигурност, че съм добра в това.

Женският клуб в гимназията ни е най-големият в целия щат и въпреки че е работно и академично ориентиран, за да можем да бъдем приети в колеж, сме популярни по други причини. Изглеждаме добре, докато изпълняваме задачите си.

Независимо дали става дума за миене на коли с цел набиране на средства за изследване на котешка слюнка, организиране на годишната закуска с палачинки на футболния отбор, или помощ с прането и почистването на къщата на Анджелика Хърст, защото току-що е родила бебе номер четири от татко номер четири и е много заета, благословена да бъде дано, ние правим всичко като за Инстаграм.

С Крисиен леко забавяме танцовата си стъпка, смеем се и вземаме още няколко тениски, които хвърляме в тълпата на малките ни бъдещи посестрими в женския клуб.

– Виждаш ли колко са пияни? – казва Крисиен задъхана.

Проследявам погледа ѝ и виждам приятеля ѝ, Майло Прайс, усмихнат и потен с обърната назад бейзболна шапка и зачервени бузи. Това недвусмислено ни показва, че е изпил няколко бири тази вечер.

Калъм Еймс стои до него ухилен, със скръстени пред гърдите си ръце и ме гледа сякаш съм нещо, което вече е негово.

Може би. Все пак бих изглеждала добре до него на бала на дебютантките.

Изваждам бутилката си за вода изпод рибата клоун от папиемаше и отпивам от течността. Още докато се стича по гърлото ми, изгарянето вече е опияняващо. Самият вкус действа успокояващо на нервите ми.

– Ще го убия – ядосано изръмжава Крисиен.

– Изчакай да мине бала – казвам ѝ аз. – Трябва ти кавалер.

Тя поема бутилката от ръцете ми и отпива глътка, а аз вземам тениските ѝ и ги хвърлям към очакващите ръце.

Заобиколени сме от музика и смях, а пистолетът за конфети изстрелва във въздуха още една бомба в синьо, розово, сребристо и златисто, като разпръснати разноцветни снежинки.

– Боже, това е добро – отговаря тя и ми връща бутилката. – Влиза като вода.

– Да не започнеш да пиеш по два литра на ден от това?

Отпивам още една глътка и затварям новата си любима марка водка, скрита в бутилката ми вода.

Устните ѝ се разливат в усмивка, страните на лицето ѝ са перфектни като ябълки, а дългата ѝ кестенява коса е събрана в разрошен кок на върха на главата ѝ.

– Какво щях да правя без теб?

Изкисквам се.

– Имаме нужда само от малко любов... – казвам аз, навеждам се и прошепвам – ... от точната бутилка.

Тя се смее и двете с нея скачаме от платформата, поверяваме управлението ѝ на Ейми и се присъединяваме към момичетата за последния припев на песента за танца.

Усещам главата си, сякаш е на метри над врата ми. „Течната енергия“, която току-що изпихме, ми осигури нужния за следващите двайсет минути заряд. След това той ще изчезне, но засега е достатъчен, за да направя нужните стъпки от танца.

Страшно закъсняла съм. Надявах се този парад да не отнеме толкова време, а и Лавиния скоро ще затвори. Забързвам ритъма на танца си, сякаш с него мога да накарам превозните средства пред нас да се движат по-бързо.

Калъм и Майло ни следват, а тъмнорусата коса на Калъм се развява от ветреца, докато танцувам и го дразня с поглед. Малки момиченца ни аплодират и ме гледат, сякаш съм нещо специално, а няколко момчета се взират в мен и шепнат помежду си.

Знам, че до понеделник треньорът ни ще е научил за танцовите ми движения, но не ми пука. Просто им навирам в лицето нещо, което никога няма да имат.

Още на дванайсет години, докато се разхождах по бикини на конкурсния подиум, знаех каква е силата ми. В това отношение никога не съм била объркана.

– Обичаме те, Клей! – чувам виковете на някои от съучениците ми, докато вода групата и завършвам танца.

Затварям очи и се потапям в обстановката – всички камери на телефони, които ни записват, и снимките на Клей Колинс, които ще останат и след като мен вече ме няма. Снимки, които ще показват много повече коя съм, отколкото мога да изкажа с думи.

Кралицата на мажоретния състав.

Кралицата на бала.

Момичето от Омега Кай, радост за омото.

Това съм аз.

Отварям очи и веднага се оглеждам в прозореца на паркирана до бордюра кола. Вдигам ръка и избутвам кичур руса коса обратно на мястото му.

Сигурно във всеки от нас трябва да има нещо специално.

* * *

– Сигурна ли си, че се налага да си тръгнеш? – казва Крисисен от задната седалка на мустанга на Калъм. – Спала ли си изобщо през последните двайсет и четири часа?

Слизам от пътническата седалка и я стрелвам с поглед. Майло я е прегърнал и седи до нея.

Снощи спях. С изключение на няколко часа, за да завърша подготовката на празничната платформа.

Затварям вратата, облягам се на кабриолета и срещам сините очи на Калъм, седнал на шофьорската седалка.

– Нали ще я закараш до тях без произшествия? – казвам аз.

Майло е толкова тъп, че не би успял да се справи със задачата.

– Може би – с усмивка казва той.

– Значи *може би* ще си помисля дали да ти позволя да ме заведеш на партито на фара.

Премятам чантата си през рамо, разравям се вътре и изваждам кърпичка, за да почистя искрящите букви на гръцки от бузите си.

Той не помръдва, гледа ме с уверен блясък в очите си, сякаш всички искат да са с него, а той изчаква и аз да го осъзная.

– Ела тук – казва той.

Бавно се навеждам и го целувам така, че той да не трябва да положи усилия и да изглежда като истински мъж. Той отвръща на целувката ми, потапя език в устата ми отново и отново, накрая докосва с него долната ми устна и се отдръпва.

Прави го нарочно, за да моля за още.

– Беше невероятна тази вечер, скъпа – казва Майло, прегърнал Крисиен. – И двете бяхте.

Задържам погледа на Калъм и се изправям.

– Благодаря ви, че дойдохте.

– Мисля, че им хареса – казва той. – Да танцуваш за мен.

Да, добре. Усмиввам се и тръгвам към магазина за рокли.

Той включва колата на скорост и потегля, а аз се обръщам и избърсвам устата си с кърпичка.

Мразя целувките. Имам чувството, че влажният и лигав език е някакъв гнусен плужек, който се вмъква в устата ми.

Отварям вратата на Лавиния на „Авенюто“, влизам и хвърлям кърпичката на тротоара зад себе си.

Улиците на Сейнт Кармен все още са пълни с пешеходци, а кафенетата и популярните места гъмжат от хора, които се наслаждават на тихата вечер с приятели на открито. Парадът е свършил преди повече от час и въпреки че вече сме успели да почистим екипировката си, а бащата на Ейми е изкарал платформата от тежкия трафик, моят ден все още не е приключил.

Влизам в бутика с изложени върху манекени рокли, минавам през белия килим и покрай касата, а майка ми седи във фоайето.

Тя ме забелязва.

– Ще се чуем утре – казва тя на човека, с когото говори по телефона.

– Сега съм тук – казвам ѝ аз с ясното съзнание, че ще се подразни.

– Чаках повече от час – отговаря тя, става от стола с бели възглавници и висока облегалка и пъха телефона в дамската си чанта. – Следващия път се обади.

Подсмихвам се под нос и продължавам да вървя, а тя ме следва.

– Смяташ ли, че мога да контролирам колко бързо ще се придвижи парадът? – измърморвам аз.

Тя отива до пробните, масивната ѝ златна гривна с перли подрънква, а аз оставям чантата си при стола до високите от пода до тавана огледала. Поглеждам отражението ѝ и забелязвам златната си огърлица, праметната върху загорелите ѝ гърди на фона на ефирната ѝ блуза с дълбоко V-образно деколте.

Златисторуса коса в безукорна прическа, перфектно скроени черни панталони, които подчертават задника ѝ, изваян от посещения във фитнес залата три пъти седмично, и скърцаща чистота, чак до перфектно оформените кожички на ноктите ѝ. Тялото на майка ми не е виждало въглексихидрат, различен от шампанско, от поне дванайсет години. Напълно убедена съм, че в момента вече е в етап на криозамразяване, в който се поддържа жива само с яйца и лак за коса.

След десет минути се изправам пред огледалото, облечена в дебютантската рокля с дизайн, създаден за мен от майка ми.

– О, Лавиния – казва тя с ръце на бузите си, докато обикаля около мен. – Ти надмина себе си. Великолепна е. Обожавам я. Детайлите...

Отмествам поглед от отражението си в огледалото и стискам челюст колкото мога по-силно, за да се сдържа.

Майка ми се втурва към мен, докато по-възрастната дама остава назад, заема се с работата си и започва да нанася последни поправки.

– Клей? – настоятелно казва майка ми. – Какво мислиш?

Поглеждам към нея и се боря да сдържа напирашките в гърлото ми емоции. Прехапвам устни и имам чувството, че ще се пръсна. Не ѝ пука какво мисля. Иска да излъжа.

– Ами, хм... – думите ми ме задавят и успявам само да изсумтя. – Толкова е красива. Безмълвна съм.

Не мога повече. Смехът се излива от мен, докато разглеждам в огледалото чудовищно голямата рокля с обръчи, в която изглеждам като шибаната Скарлет О'Хара, с буфан ръкави и някакви нелепи волани около кръста. Изкушавам се да потърся петната от сълзите от смях на Лавиния по роклята, докато е шиела тази нелепост.

Прегърбвам се в опит да се овладеея, а стомахът ми е стегнат.

Майка ми ме гледа свирепо.

– Съжалявам – казвам задъхано и махам пред себе си като с ветрило. – Емоциите ми бушуват. Толкова дълго го чаках. – Слагам ръка на сърцето си и успявам да се съвзема. – Лавиния, би ли ми донесла чифт ръкавици и перлена огърлица? Трябва ми цялата картина. Толкова съм развълнувана. Благодаря ти.

Ъглите на очите ѝ се свиват от стегнатата ѝ усмивка, но тя кимва и бързо излиза от стаята, за да донесе аксесоарите.

Технически вината не е нейна. Майка ми е одобрила ди-зайна.

След като оставаме сами, майка ми се качва на платформата пред мен, завърта корсажа и го изправя.

– Мислех, че със сигурност ще изглеждам като кексче – казвам ѝ аз и се опитвам да уловя погледа ѝ. – Сега почти ми се иска да мога да кажа, че изглеждам като кексче. Сещаш ли се за бялото нещо, което се излива от устата на хероинов наркоман, когато предозира? Точно така изглеждам сега.

Тя среща очите ми и продължава да дърпа роклята, а си-
нхото в тях е малко по-светло от това в моите.

– Ти избра роклята си за тържеството на спортните от-
бори в училище – казва тя. – Ще избереш и роклята си за
бала. Дебютантският бал обаче е моя територия.

Трябваше да съм приключила с това още преди две го-
дини, когато самата тя искаше да го направя.

Тялото ми потръпва, докато тя намества роклята върху
мен, и аз се вирам в огледалото през рамото ѝ. Тилът на
русата ѝ глава спокойно би могъл да бъде моят след два-
сет години.

– Ще бъда като всички останали – казвам аз с тон, въз-
можно най-близък до умоляващ.

Всички други дебютантки ще бъдат облечени в бяло и
макар материята на моята рокля да е доста красива – дан-
телена с перлени акценти – дизайнът е смущаващ. Всички
рокли на дебютантки сякаш са от „Степфордски съпруги“.

– Това е целта – казва майка ми. – Традиция. Солидар-
ност. Общност. Единство. Излизаш като член на общество,
а обществото функционира съгласно стандарти. – Тя приг-
лажда гънките по плата с ръце. – Трябва да се научиш, че ако
лодката се люлее, всички на борда са в опасност.

Нали затова са създадени лодките.

Въздъхвам и не знам защо реших да не ѝ се противопос-
тавам. Обикновено постигам своето, защото майка ми под-
бира битките си, а всяка битка с мен, продължила повече от
три минути, е твърде голямо усилие.

Все пак бих могла да се конфронтирам с нея. Може би
дори ще го направя.

– Искаш ли валиум, или нещо подобно? – пита тя.

Смея се през зъби и поглеждам настрани. Дами и гос-
пода, пред вас е Джиджи Колинс. Председател, светска лич-
ност и президент на училищния съвет.

Тя оправя ръкавите ми и след това притиска ръка към
корема ми.

– Хмм.

– Какво?

Тя стиска устни, обикаля около мен и ме оглежда.

– Щях да я накарам да я намали до четири, но сега е номер шест и ти е тясна, нали?

Усещам топлина по кожата си и стискам челюст.

Телефонът ѝ иззвънява от чантата ѝ на стола, тя тръгва към него и махва с ръка.

– Сигурно ще я оставим в този размер.

Тя взема чантата си, изважда телефона си и вдига, докато минава покрай мен на излизане от стаята.

Разтърквам очи и я слушам как бърбори във фоайето за това дали трябва да има маса за приготвяне на палачинки за великденския обяд в училището ми след два месеца.

Поглеждам в огледалото и се вирам в огромната си рокля, отегчена от този ми външен вид, който сигурно ще живее вечно и след години ще се върне, за да ме преследва.

Не искам дъщеря ми да се смее, когато види снимките.

Вдигам роклята и при вида на белите чорапи и сатенените обувки на ток ме побиват тръпки. След това се завъртам и се вглеждам в гърба на роклята и глупавите връзки на корсета, които е трябвало да бъдат заменени с копчета.

Господи, трябваше да приема валиума. Защо, по дяволите, искам да я направя щастлива, при положение че тя наранява чувствата ми по този начин?

Всъщност знам защо. След няколко месеца ще отида в колеж. Далеч от всичко. Ще се дипломирам от гимназията и ще се махна оттук.

Всички ще се махнат. *Всички...*

Отново се изправям пред огледалата, висока и стройна, но чувам как някъде в магазина се затваря врата и замръзвам на място.

Не беше входната врата. Тя има звънче. Беше задната врата – тежка и дебела, а щракането на резето беше толкова силно, че го чух оттук.

Сърцето ми бие по-бързо и след миг очите ѝ върху гърба ми изпращат топлина по кожата ми.

Всички...

Поглеждам нагоре и срещам очите на Оливия Йегер, докато тя се обляга на свода, водещ към пробните, втрещена в мен.

И изведнъж кожата ми се нагорещява до червено.

Тя държи платнени чанти, пълни с тюл и панделки, сложила е авиаторските очила върху главата си и очевидно полага усилия да сдържи усмивката си.

Смяната ѝ приключи преди повече от час. Мислех, че си е отишла.

– Ела тук – казвам ѝ аз.

Тя оставя чантите и минава отпред, с лице към мен. Поглеждам към моята съученичка, съотборничка и единствения човек, към когото имам интерес.

– Хвани подгъва – нареждам ѝ аз. – Все още се влачи, повдигни го с още половин сантиметър.

Тя слага ръце на бедрата си и се колебае, сякаш има избор, но след това пада на колене и издърпва карфица от възглавничката, прикрепена към китката ѝ.

Преди обаче да хване роклята, аз я дръпвам от нея.

– Първо си измий ръцете.

Тя ме стрелва с поглед, но аз поклащам глава. Сериозна съм. Всеки ден през последните три години и половина тя пресича релсите и идва в Сейнт Кармен, за да се обучава в едно от най-престижните училища в целия щат. За цялото това време трябва поне да е придобила поне малко здрав разум. В „Меримаунт“ със сигурност могат да те научат поне на това.

Тя се изправя, отива до кръглата маса и изважда мокра кърпичка, с която почиства пръстите си. Хората от семейство Йегер са родени с машинно масло под ноктите си, така че не е лошо човек да внимава с тях.

Освен че косят тревните площи и подрязват живия плет в Сейнт Кармен, братята ѝ са съсобственици на някакъв скапан ресторант в техния район, продават наркотици, ремонтират коли и мотоциклети и се занимават с лихварство.

Добре де, това с наркотиците може би е само слух. Всички в семейството обаче са съмнителни типове. Особено с властта, която притежават като неформални покровители на „Саноя Бей“, скритата им в блатата малка общност.

Наричат се Тръст Сикс. Общо са петима братя и една сестра, но нямам представа откъде идва Тръст. Даже си имат и някакво лого, направо да не повярва човек.

Тя отново се приближава към мен, навежда се и издухва от лицето си кичура коса, който се е пуснал от опашката ѝ, а след това хваща подгъва и го забожда с карфици.

Косата ѝ пада пред лицето ѝ, а аз барабаня с пръсти по бедрото си, докато се боря с желанието да преместя кичура зад ухото ѝ вместо нея.

– Побързай – казвам ѝ аз.

Накланям глава назад и пригласявам собствената си коса в юмрук високо на върха на главата си, завъртам я на кок и я задържам там. Оглеждам се в огледалото.

Пръстите ѝ нежно подръпват плата, тя се насочва към следващото място, а сърцето ми започва да бие учестено и всяка поразителна ми се охлажда от внезапно появила се пот.

Отново поглеждам надолу и я виждам в краката си.

Дънковите ѝ шорти. Мургавата маслиненна кожа на стегнатите ѝ крака блести на светлината на полилея. Проследявам с поглед разрошената ѝ, черна като смола конска опашка и червения оттенък на устните ѝ, докато тя прехапва долната, концентрирана върху задачата си. Вълнената ѝ риза на черно-бели карета се разтваря и аз спирам погледа си на дълбокото деколте на сивата ѝ тениска отдолу, което разкрива идеално гладката кожа на гърдите ѝ.

Повдигам брадичка и отново се поглеждам в огледалото. Тя изобщо носи ли сутиен, за бога?

Оливия повдига полата на роклята до глезените ми и крадешком надниква.

– Трябва да махнеш чорапите – казва ми тя и отново започва да поставя карфици. – Заедно с тях и обувките.

Обръщам се леко с рамо напред и се опитвам да реша дали роклята изглежда по-добре с вдигната, или спуснатата коса.

– Представяш ли си докъде трябва да е стигнал светът, за да приема модни съвети от долнопробен блатен плъх като теб – отговарям аз.

Черните ѝ високи до прасеца кожени ботуши не са никак лоши, но съм почти сигурна, че цялото ѝ облекло е от магазин за дрехи втора употреба.

Усещам очите ѝ върху себе си, поглеждам надолу и виждам лек блясък в очите ѝ. Забавно ѝ е, но усещам и предупреждение, че запомня всички гадости, които ѝ казвам, за да ми натрие носа впоследствие.

Треперя, Лив. Наистина треперя.

– Ако сваля чорапите – обяснявам аз, – няма да съм облечена както трябва. Жените в моя свят са дами, Оливия.

– Но ще го почувстваш по краката си – отвръща тя, концентрирана върху задачата си. – Ще промени стойката и усещането ти.

– Кое точно? Лепкавият от пот пролетен въздух на Флорида по голите ми бедра?

Балът на дебютантките е през май. Влажността ще бъде кошмарна въпреки климатика в балната зала, в която ще се проведе. Какво знае тя?

– Страхуваш се, че може да съм права? – закачливо казва тя.

Завъртам очи. *О, моля те.* Единственото, от което се страхувам, е да не загубя времето си.

Аз обаче не помръдвам, само оставям косата си да се спусне обратно по гърба ми и я гледам. Не знам защо, но ритам обувката си с висок ток настрани и слагам възглавничката на ходилото си върху коляното ѝ.

Докажи го тогава.

Отметнала глава назад, тя ме поглежда, а меденокафявите ѝ очи не мигат.

– Не мога да се наведа в тази рокля – казвам ѝ аз.

Стискам полата в ръцете си и започвам да я дърпам нагоре, покрай коленете си и нагоре по бедрата си до мястото, където жантиерите се закрепват за чорапите.

Тя задържа погледа ми за още един момент, протяга се нагоре и откопчава щипките.

Върховете на пръстите ѝ докосват кожата от вътрешната страна на крака ми, плътта ми се разтреперва и усещам тръпки по цялото си тяло. Поемам си рязко дъх, а тя вдига очи към моите, застинала неподвижно като мен.

– Нямам цял ден на разположение – троснато казвам аз в опит да прикрия реакцията си.

Гърдите ѝ се повдигат и спускат, тя смъква чорапите един по един надолу по краката ми и през ходилата ми и те се озовават до захвърлените ми обувки на пода.

Тя отива до близкия рафт и оглежда токчетата, взема един чифт и ми посочва стола до огледалото.

Решавам да се подчиня, слизам от платформата и се настанявам в стола, а Лив сяда на пода и намира десния ми крак под роклята.

Отново повдигам полата, докато тя нахлузва токчето на крака ми. Не иска да гледа и от това почти ми става забавно. Знам, че всъщност ѝ се иска. Краката ми са едно от най-хубавите неща в мен. Виждала ги е и преди.

Удивително е, че ме изтърпя да бъда капитан на отбора по лакрос тази година, особено при положение че тя вероятно е по-добър състезател, а аз не ѝ помогнах с нищо.

Но така стоят нещата. Усилия, отдаденост, упоритата работа... всичко това означава твърде малко, когато човек е късметлия като мен. Хората от висшето общество не се смесват с отрепките от блатата и макар Рива Кумър да е треньорът, аз съм лидерът. Всички следват мен.

Гледам я, докато закопчава токчетата на краката ми. Малката бенка на лицето ѝ, между ухото и вдлъбнатината на бузата ѝ, подчертава златистия оттенък на кожата ѝ. До-сега не го бях забелязала.

Тя слага крака ми обратно на пода, аз си поемам дъх, из-правям се и се връщам обратно към платформата. Роклята се търка в чувствителната кожа на краката ми, вече гола, и сякаш всеки сантиметър от тялото ми е жив и осъзнат.

Сякаш съм гола в леглото си и усещам само чаршафите по себе си.

Повдигам полата на роклята и се оглеждам в огледалото. Златните токчета с тънки каишки със скъпоценни камъни карат кожата ми да сияе и полагам усилия да не се усмих-на, защото се усещат и изглеждат много по-добре от другите обувки.

И все пак...

– Не си подхождат с роклята – казвам ѝ аз.

Като се има предвид как се облича, не се учудвам, че няма вкус за тези неща.

Пресягам се към гърба си в опит да развържа корсета.

– Права си – казва тя. – Сега ти трябва нова рокля.

Почти изсумтявам. Е, по този въпрос май сме едино-душни.

Не успявам да стигна до връзките, защото корсетът е твърде стегнат и не мога да се движа. Обръщам се и слагам ръце на бедрата си.

– Развържи го.

Тя идва до мен, издърпва панделката и разхлабва корсе-та, за да мога да го бутна надолу и да го сваля от тялото си.

– Кажй на Лавиния да ми се обади, когато корекциите са нанесени – инструктирам я аз, – и ѝ кажи да я намали с един размер.

– Стои ти идеално.

– Да намали до номер четири, моля – троснато казвам аз, докато вдигам роклята от пода. – И да махне това цвете. –

Хващам с ръка цветето по средата на корсажа. – Да не би да връщаме към втори живот сватбени рокли от 1982 година?

Тя обаче не обръща внимание на това. Отдръпва се и ме гледа, обръща се и оглежда отражението ми в огледалото, а аз следвам погледа ѝ.

Простичката пола с обръчи ме обгръща, ефирна и без панделки, волани и дантела, а бялото бюстие без презрамки обгръща гърдите ми почти прекалено плътно и покрива корема ми. Между него и полата остава сантиметър гола кожа.

Тези долни дрехи биха могли да бъдат много възбуждащи при други обстоятелства.

– Мога да ти я направя – казва тя. – Само че ще стане по-хубава.

Тя се намесва, слага ръка на корема ми и усещам прескачане на сърцето си, което игнорирам.

– Може тук да е прозрачно, с малко бродерия – обяснява тя, – ще се съедини и ще се добавят слоеве, за да се придадете плътност. Корсажът ще се стегне с леки и фини златни и розови акценти, за да импонира на обувките...

Представям си го в главата си, докато и двете гледаме отражението ми в огледалото.

По някаква причина не се съмнявам, че ако ѝ позволя, ще го направи и дори ще ми хареса.

Ако ѝ позволя.

Тя отново ме поглежда, застава пред мен и оглежда облеклото ми от горе до долу.

– Можем да го запазим в същия нюанс на бялото. Това е наистина перфектен цвят. – Тя среща погледа ми и задържа очите си право в мен. – Даже няма да забележиш петното от сперма, когато той свърши върху теб на задната седалка на колата, пиян след бала.

Вече набъбналият възел в стомаха ми се стяга още повече и аз решително задържам погледа ѝ. *Какво каза току-що?*

– Защото дамите във вашия свят не говорят за тези неща. – В ъгълчето на устата ѝ се появява усмивка, тя се

приближава към мен и прошепва: – Вие просто се приближате вкъщи облени в сълзи и правите неща с вибриращата слушалка на душа, които Бог не е предвиждал за сладките малки момичета от Юга, нали?

Усещам кръвта във вените си леденостудена и стискам зъби. Топлината на дъха ѝ е толкова близо до мен, че я чувствам върху устните си, докато свивам пръсти в юмруци.

– Опитай тази вечер – казва тя, вперила поглед в устата ми. – Може да ти хареса.

Тя грабва роклята от ръката ми, а аз си поемам дъх и я гледам как съвсем спокойно пристъпва назад, слиза от платформата и си тръгва.

Господи, мразя я. Гледам я как изчезва, и не мога да се сетя за нищо остроумно или язвително, с което да ѝ отговоря. Тя си отива, а аз мога само да стоя като вцепенена и да се чувствам като пълна глупачка.

Някой да свършва върху мен в пияно състояние... Тя сериозна ли беше? Та аз дори нямам подвижна слушалка на душа си.

Отново вдигам очи към огледалото, а вълнението, което искам да изпитам за бала на дебютантките, тържеството по случай завършването или каквото и да било, се материализира само като силно сърцебиене в гърдите ми, от което ми прилошава. И тя сякаш го знае. Сякаш знае, че нещо не е наред.

Лив Йегер е дяволски досадна от самия ден, в който я срещнах, но понякога дори не съм сигурна какво в нея ме гложди толкова много. В крайна сметка тя не ми се бърка в живота, нали така?

Аз обаче обичам да я предизвиквам. Обичам го повече от всичко.

Свалям долните дрехи и ги ритвам настрани, изравям валиума от чантата си и изтупвам две хапчета в ръката си. Отмятам глава назад, пъхам ги в устата си и ги преглъщам на сухо, а после бързо се обличам.

Трябва да се махна оттук.

Изваждам анорака от чантата си и го нахлузвам, вземам екипировката си и отивам към фоайето. Майка ми стои на тротоара отпред и все още разговаря по телефона доста отривисто. Може би от другата страна не са съгласни с идеята ѝ за маса за приготвяне на палачинки.

Минавам отзад, излизам през вратата на алеята и докато се измъквам, не виждам Лавиния или Лив.

Изваждам бутилката си вода, допивам останалата част от водката и я хвърлям в контейнера за боклук, докато минавам покрай него.

Мразя я. Балът ще е специален. Ще се забавлявам. Това съм аз.

Късметлийка съм.

Вдишвам и изпълвам дробовете си с въздух. Вдигам качулката си, навеждам глава надолу и тръгвам по тъмните улици. Изключвам телефона си, за да не може майка ми да ме проследи, и пъхам ръцете си в предните джобове на анорака.

Пресичам парка „Бейнбридж“ и забелязвам две момчета, които се мотаят около тоалетните. Скейтбордистът, който продава хероин, ми кимва и аз кимвам в отговор, докато минавам покрай него. Тръгвам надолу по хълма към „Едуард Стрийт“.

Спирам пред голямата къща с мазилка в кремав цвят, декорирана като вила, оглеждам се и виждам празната, сумрачна улица, осветена само от светлината на лампата. През квартала не минават коли. Всички семейства са по домовете си.

Дръпвам качулката си надолу, шмугвам се отстрани на къщата и виждам, че в мазето свети. Прикляквам, отварям един от прозорците и влизам вътре през него, преди да ме забележат.

Фризерите правят стаята, в която току-що съм влязла, вледеняващо студена и започвам да усещам тръпки по краката си. Ноздрите ми мигновено започват да парят от миризмата на почистващите препарати, които тук редовно използват.

Потривам с палец малката татуировка от вътрешната страна на пръста си и усещам, че за пръв път днес мога да си отдъхна. Странно е как тази миризма се е превърнала в успокояваща за мен. Благодарение на отличната вентилация и индустриалните ароматизатори дори нямаше да разбере, че в момента в хладилника има „разлагане“, ако не бях тук, когато той пристигна преди няколко дни.

Отивам до масата в края на реда и усещам как сърцето започва да се удря все по-силно в гърдите ми. Върху масата лежи момиче, торсът ѝ е покрит с чаршаф, а белегът от убождането за балсамация е точно под следите от въжето около врата ѝ. Днес четох за нея в интернет. Предполагам, че вече ще е тук.

Мократа ѝ червена коса е залепнала за главата ѝ, а аз хващам плота на масата и докосвам пръстите ѝ. Ноктите ѝ са покрити с излющен розов лак, очевидно евтина марка, която човек може да купи от магазина за хранителни стоки.

– Познаваше ли я? – чувам някой да пита.

Не е нужно да се обръщам, за да разпозная гласа на Силвия Гейтс. Собственичката на „Уинд Хаус“, единствения погребален дом в града.

Взирам се във врата на момичето и в съзнанието ми изниква образа на момента, в който тя е плъзнала въжето около него.

Досещам се и какво най-вероятно я е накарало да го направи.

– Учеше в държавно училище – насилвам се да кажа с твърд глас. – Но съм я виждала из града.

Тя е почти на моята възраст – мисля, че е с една година по-малка. Дали Лив я е познавала?

Госпожа Гейтс заобикаля масата, облечена в чиста униформа.

– Не е редно да си тук, Клей.

Притеснява се, че ще се задълбая и тогава ще трябва да обяснява на родителите ми защо ми позволява да се промъквам тук поне веднъж седмично.

Майната му. Не искам да съм вкъщи, така че... Свалям качулката си и връзвам косата си на опашка, готова за работа. Поемам дълбоко въздух и после го издишвам.

Ще трябва да оправя лака за нокти. Бих искала да го сменя изцяло, но щом го носи, трябва да го е харесвала, така че ще трябва да се придържам към стила ѝ. Сигурна съм, че в колекцията си от времето, когато бях на дванайсет, имам нещо не по-малко отвратително и спокойно мога да го използвам.

Навивам ръкави, захващам се за работа и усещам как сърцето ми се успокоява. В мислите си обаче все още съм с нея. Какво би казала Оливия Йегер, ако ме види сега?

Може би това щеше да е единственият случай, в който няма да може да каже нищо.

Понякога имам чувството, че искам да ме познава. Понякога не искам тя да познава нищо друго освен мен.

А друг път се радвам, че си няма идея.